

F. t. l. vedr. konkursloven og konkursskatteoven

ret inden for en væsentligt kortere periode end den sædvanlige afdragsperiode, og er skyldneren trods dette på kendelsestidspunktet ikke i stand til at bidrage med yderligere til fordringshaverne i resten af den normale afdragsperiode, må skyldneren formentlig anses for at have uafklarede økonomiske forhold, således at gældssanerings sagen vil kunne genoptages, hvis der indtræder en væsentlig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold i en periode, der svarer til den normale afdragsperiode.

Skifteretten bør i denne situation tillige overveje, om skyldneren har forsøgt at indrette sine økonomiske forhold på en sag om gældssanering i forbindelse med konkurs, når betalingsevnen er væsentligt dårligere på kendelsestidspunktet end i opsparingsperioden. Dette vil i givet fald normalt indebære, at der ikke kan meddeles gældssanering, jf. forslaget til konkurslovens § 231 a, stk. 2, jf. § 197, stk. 2, nr. 5 (lovforslagets § 1, nr. 3 og 20).

Skyldnerens mulighed for at foretage en opsparring i den periode, hvor gældssanerings sagen behandles, med henblik på at afkorte den periode efter afsigelse af kendelse om gældssanering, hvori den pågældende skal afdrage på den bestående gæld, eksisterer også efter gældende ret. I sager om gældssanering i forbindelse med konkurs vil det efter Konkursrådets opfattelse imidlertid være særligt relevant at anvende denne opsparingsordning, idet sagsbehandlingstiden typisk vil kunne være længere end i en »almindelig« sag om gældssanering efter reglerne i konkurslovens kapitel 25-28.

Konkursrådet peger endelig på, at muligheden for at foretage en opsparring, mens gældssanerings sagen behandles, under alle omstændigheder vil kunne mindske betydningen af en længere sagsbehandlingstid i sager om gældssanering i forbindelse med konkurs.

Der henvises til betænkningen side 401.

4.10.3.2.6. De øvrige betingelser

Det er Konkursrådets opfattelse, at de øvrige betingelser for at opnå gældssanering i forbindelse med konkurs som udgangspunkt bør være de samme, som gælder for en »almindelig« gældssanering. Gældssanering bør således som udgangspunkt meddeles skyldnere, som er kvalificeret insolvente, dog således at skyldneren ikke behøver at have afklarede økonomiske forhold, jf. ovenfor, medmindre der foreligger omstændigheder, der bør føre til, at der ikke kan afsiges kendelse om gældssanering.

Efter Konkursrådets opfattelse bør de omstændigheder, som normalt bør udelukke, at der afsiges kendelse om gældssanering uden for konkurs, som ud-

gangspunkt også gælde ved gældssanering i forbindelse med konkurs, jf. pkt. 4.1.2 ovenfor, og forslaget til konkurslovens § 197 (lovforslagets § 1, nr. 3). Den konkursramte skyldners gæld vil imidlertid typisk være af en anden karakter end i sager om gældssanering uden for konkurs, idet gælden oftest hovedsagelig vil hidrøre fra erhvervsvirksomhed, hvilket bør afspejles ved udformningen af de særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende.

Det er efter Konkursrådets opfattelse helt afgørende, at et særligt regelsæt om eftergivelse af i hovedsagen erhvervsmæssig gæld ikke giver anledning til misbrug, og at der derfor ikke bør meddeles gældssanering i tilfælde, hvor skyldnerens erhvervsvirksomhed eller den virksomhed, hvorfra skyldnerens erhvervsmæssige gæld hidrører, har været drevet på en måde, der fremtræder som illoyal over for kreditorerne, herunder offentlige myndigheder. Konkursrådet foreslår derfor, at det i konkursloven nærmere præciseres, hvilke omstændigheder omkring virksomhedsførelsen der normalt bør føre til, at der ikke kan afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs.

Rækkevidden af disse omstændigheder vil have afgørende betydning for det praktiske anvendelsesområde for særlige regler om gældssanering for erhvervsdrivende. Sættes kravene til den forretningsførelse, der skal give adgang til saneringsbestemmelserne, meget højt, vil dette kunne fremme hæderlig og forsvarlig forretningsførelse også i virksomheder, der er på randen af et økonomisk sammenbrud. Slækkes kravene til forretningsførelsen, vil anvendelsesområdet for de særlige gældssaneringsregler på den anden side blive udvidet, idet flere erhvervsdrivende vil kunne opfylde betingelserne for gældssanering i forbindelse med konkurs.

Efter Konkursrådets opfattelse bør de omstændigheder omkring virksomhedsførelsen, der normalt bør føre til, at der ikke kan afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs, angå virksomhedsførelsen i bred forstand. Angivelsen i loven af disse omstændigheder bør heller ikke i konkurssituationen opfattes således, at det automatisk vil føre til gældssanering, medmindre der i den enkelte sag er forhold, som udtrykkeligt er omfattet af udelukkelsesgrunde, jf. pkt. 4.1.2 ovenfor. Muligheden for at udøve et skøn i den konkrete sag er efter Konkursrådets opfattelse også i konkurssituationen af væsentlig betydning.

Med hensyn til de omstændigheder, der i almindelige bør udelukke gældssanering, peger Konkursrådet endvidere på, at det forhold, at skyldneren efter en